

Pes Filípek

a jeho přátelé z kobercového náměštěčka

Stanislava Bártová

Milé děti,

víte, že stejně jako lidem i zvířatům se zdávají sny? Možná Vás přesvědčí tato knížka s řadou Vašich ilustrací. Je o jednom zvířecím kamarádovi, kterému sen pomohl nejen cestovat prostorem a časem, ale i najít si přátele.

Abyste o kamarádech nemuseli snít, ale měli jich spoustu ve skutečném životě, Vám přeje

Moravskoslezský kraj

Pes Filípek

a jeho přátelé z kobercového náměstíčka
Stanislava Bártová

1.

Na starém koberečku, kde měl pejsek Filípek své místo, bylo již hodně odřených míst. Přesto na něm bylo vidět skoro všechno, co tam kdysi někdo vetkal. Byl to obraz malého náměstíčka ze starých časů, kdy ještě nejezdila auta ani tramvaje a lidé žili mnohem jednodušeji.

Mezi starobylými vysokými domy jako by neustále probíhal život jeho obyvatel. Někteří jen tak vyhlíželi z oken, jiní právě rozmlouvali se svými sousedy nebo známými. Mnohé z nich bylo vidět při práci – třeba řemeslníka, který spravoval uvolněné dlaždice kolem kašny, do níž neustále přitékala voda. Pro tu si docházely ženy se džbány na hlavě. Nebo třeba švec, který před svým domem spravoval boty. Ze staré lékárny právě vyprovázal lékárník ženu o holi a podával jí nějaké byliny. Na lavičce pod stromem seděl dědeček a pozoroval děti, jak pobíhají kolem a dovádějí s pejsky, kterých tam bylo také dost. Na kamenné zídce se vyhřívaly dvě kočky.

Když zrovna Filípek neměl nic na práci – a to bylo v poslední době dost často, protože jeho pán na něj neměl čas, lehl si na kobereček, přimhouřil oči a zadíval se upřeně na některé místo na náměstíčku. Když to vydržel delší dobu, začaly se dít zajímavé věci. Náměstíčko ožilo a Filípek se na něm najednou ocitl také.

Filípek tohle kouzlo zjistil teprve nedávno. Stalo se to tehdy, když jeho pán – dědeček Vaněk – před několika dny zůstal ležet v posteli, protože byl nemocný. Dědeček vstal vždy jen na chvíli, aby pustil Filípka ven proběhnout a něco málo spolu pojedli. Filípek se pak vždy vrátil na své místo na koberečku a nudil se. Ale zároveň měl trochu strach, co bude dál, jestli se dědeček neuzdraví. A tak ležel, přemýšlel a také vzpomínal.

2.

Jak se vlastně Filípek k dědečkovi dostal? Pamatoval si, že jako docela maličké štěně si hrával se svými dvěma bratříčky a sestřičkou na nějakém dvorku. Když se dost vydovářeli a vyhládlí, maminka je vždycky znovu nakrmila a očistila. Spávali v boudičce, přituleni jeden ke druhému. Někdy si s nimi hrál i sám hospodář nebo jeho děti a to měl Filípek ze všeho nejraději.

Jednou přijel za hospodářem nějaký cizí pán, všechny malé pejsky si prohlédl a potom ukázal na Filípka. Hospodář pak Filípkovi připevnil na krk obojek a k němu vodítko. Filípek si pomyslel, že to bude asi nějaká nová hra, a nechal se za vodítko odvést tím cizím pánem. Ten usadil Filípka do auta a odjel ze dvora.

Filípek předtím ještě nikdy v autě nejel a vůbec se mu ta jízda nelíbila. A nelíbil se mu ani ten cizí pán, který mu jen pořád něco přikazoval a vůbec se s ním nemazlil. A tak Filípek štěkal ze všech sil a čekal, že mu maminka nebo hospodář přijdou pomoci. Ale nic z toho se nestalo a oni jeli pořád dál a dál. Konečně auto zastavilo a pán vytáhl Filípka ven. Držel ho na vodítku a pomalu ho vedl přes velkou zahradu až k domu, odkud se najednou ozval psí štěkot. Hned nato se otevřely dveře a z domu vyběhl naproti pánovi malý chlapec.

„Tati, tati, ukaž mi ho! A vid', že bude jenom můj, slíbil jsi to!“

„To jsem sice slíbil, Jakube, ale také jsem řekl, že se o něj musíš dobře starat a správně ho vycvičit. Takže záleží jen na tobě, jak to tady s Filipem dopadne. A můžeš hned začít. Tady ho máš, zaveď ho

k boudě a dobře přivaž. Dej mu do misky vodu a trochu ho nakrm.“

„Tak ty jsi Filip?“ řekl Jakub a začal si Filípka prohlížet. „Docela se mi líbíš. Pojď, ukážu ti tvou boudičku,“ a vedl Filípka k nové malé boudě. Vtom se znovu ozval štěkot a z druhé boudy se vyřítil velký vlčák. Filípek se okamžitě zastavil a se strachem pozoroval toho velikého psa.

„Neboj se,“ uklidňoval Filípka Jakub. „Je uvázaný a jeho řetěz není tak dlouhý, aby se dostal až k tvé boudě. A nediv se, že štěká. Je to správný hlídač. Jmenuje se Ajax a vždycky štěká na každého neznámého. Patří mému staršímu bráškovvi Honzovi a poslouchá jen jeho. I já bych chtěl takového, ale tatínek říká, že nejsem ještě dost velký, abych mohl cvičit vlčáka, a tak mi slíbil, že když se mi podaří zvládnout nějakého menšího psa, mohl bych mít jednou také takového, jako má Honza. A tak mám teď tebe – jsi dárek od mých rodičů k mým osmým narozeninám.“

Jakub uvázel Filípka k boudě za vodítko a řekl mu:

„Za chvílku ti přinesu trochu vody a večer něco k večeři. Teď ale musím jít dělat úkoly. Buď tu zatím hodný.“ Pak Jakub odešel do domu. Ajax však štěkal na Filípka dál.

„Pamatuj si, ty malý skřete,“ vyhrožoval Ajax Filípkovi, „že pánem jsem tady já! Koukej, ať mě nerozzlobíš, nebo si tě pěkně podám, až mne Honza pustí ze řetězu!“

Filípek se ještě nevzpamatoval z toho, že je pryč od maminky, sourozenců i hospodáře, a teď takové přivítání v jeho novém domově? Přesto se trochu osmělil:

„Ale já ti přece nic nedělám a ani nechci. Nikdo se mě neptal, jestli chci sem. Já to nechtěl. Byl bych mnohem raději zpátky doma!“ A protože nechtěl, aby Ajax viděl, že má slzy na krajíčku, zalezl do své boudičky.

„No proto, já jen, aby bylo mezi námi jasno hned od začátku,“ štěkl ještě Ajax a vracel se pomalu s vrčením ke své boudě.

Filípek se v boudě stočil do klubíčka. Dnes bude poprvé spát sám a nikdo se k němu nebude tulit.

„Copak asi dělají teď naši doma, jestlipak je jim po mně taky tak smutno jako mně?“ Měl žízeň a hlad, tak trpělivě čekal, až se objeví Jakub, který mu slíbil donést vodu a něco k snědku. Jenže Jakub stále nepřicházel. Filípek by mohl vylézt ven z boudy, zaštěkat a připomenout tak Jakubovi jeho nové povinnosti. Ale bál se, co by na to Ajax, a tak jen čekal. Nakonec usnul, aniž by se Jakuba dočkal.

3.

Ráno Filípka probudily něčí kroky kolem boudy. Chvilí jen poslouchal se zvednutýma ušima. Když se mu zdálo, že se kroky vzdalují, vykouknul opatrně z boudy. Uviděl Jakubova tatínka a hned ho také slyšel volat:

„Jakube, dostal včera tvůj pes vodu a jídlo? Nevidím u jeho boudy žádnou misku.“

„Jé, já jsem na něj úplně zapomněl. Měl jsem včera hodně úkolů do školy, skončil jsem s nimi až večer,“ omlouval se Jakub.

„Jakube, Jakube, to tedy nezačínáš zrovna dobře. Rychle to naprav, než půjdeš do školy. A až přijdeš ze školy domů, trochu se s Filipem proběhni, ať si pomalu zvyká na nový domov,“ přikázal tatínek a odjel do práce.

„No jo, ale já už teď nemám čas dát Filipovi vodu a jídlo, přišel bych pozdě do školy,“ říkal si pro sebe Jakub. „Ale co, vždyť Ajax žere taky jen jednou za den, tak to můj pes musí vydržet, dokud se nevrátím ze školy. Naštěstí dnes máme jen čtyři hodiny, takže budu už v poledne doma. Však on hlady neumře,“ uvažoval Jakub a odešel do školy, aniž by se na Filípka třeba jen podíval.

Když to Filípek viděl a slyšel, stáhl se smutně zpět do boudy. Netrvalo dlouho a ozval se Ajaxův štěkot. Ale nebyl to takový štěkot, jakým včera Ajax přivítal Filípka. Byl to radostný štěkot a Ajax jím zdravil svého pána, Jakubova staršího bratra Honzu.

Filípek znovu opatrně vyhlédl z boudy a uviděl většího chlapce, který přicházel k Ajaxovi.

„Nazdar Ajaxi, nesu ti trochu víc vody, zdá se, že dnes bude horko, tak abys netrpěl žízní. Odpoledne spolu půjdeme na cvičiště a potom dostaneš pořádnou porci tvých oblíbených granulí.“ Honza dolil do Ajaxovy misky čerstvou vodu a podrbal ho mezi ušima. Potom si všiml druhé boudy a pohrdlivě prohodil:

„Tak ty jsi ten Jakubův pes? No tedy, krásy jsi moc nepobral, a jak tak koukám, odvážně zrovna taky nevypadáš, vid', Ajaxi?“ Ajax souhlasně zaštěkal a ještě přidal výhružné zavrčení směrem k Filípkovi.

Den se vlekl, začalo být opravdu horko a Filípek měl už pořádný hlad a hlavně velikou žízeň. Sedl si do stínu boudy a rychle dýchal s vyplazeným jazykem, aby se tak trochu ochladil. Brzy měl pocit, že umře žízní.

Už bylo dávno poledne a Jakub nikde. Filípek se ze zoufalství rozhodl, že se pokusí dojít až k Ajaxově misce s vodou a napije se z ní. Ajax byl zrovna zalezlý v boudě. Vodítko, za které byl Filípek k boudě uvázán, bylo dostatečně dlouhé, a tak se po chvíli dostal až k misce.

„Konečně se můžu napít,“ zaradoval se. Sotva však smočil jazyk ve vodě, z boudy se vyřítil Ajax a hnal se po Filípkovi. Kdyby byl Ajaxův řetěz o trochu delší, bůh ví, jak by to s Filípkem dopadlo. Ještě že Filípkovo vodítko bylo delší a on mohl utéct až tam, kam za ním Ajax nemohl.

„Neříkal jsem ti, ty skřete, že mě nemáš rozzlobit? Jen počkej, až mě odpoledne Honza pustí ze řetězu!“

„Na co tady ještě čekám?“ pomyslel si Filípek, když se trochu uklidnil. „Ajax mě tady nikdy nesnese, můj nový malý pán o mě moc nedbá a vlastně tu o mne asi nikdo moc nestojí. Chtěl bych zpátky domů.“

Rozhlédl se kolem. Kromě Ajaxe nikde nikdo. Zahrada byla od okolí oddělena nízkým plůtkem.

„Jestlipak bych dokázal ten plůtek přeskočit? Kdyby se mi to povedlo, rozběhl bych se k našim domů. Jen jestli se mi podaří překousat vodítko!“ A začal ho trpělivě hryzat. Hryzal dlouho. Konečně překousl poslední kousek kůže a byl volný. Vesele zaštěkal na Ajaxe:

„Tak se tu měj dobře, ty psisko, a zlob se, na koho chceš! Ale na mne ne, protože já už tu nebudu!“

A Ajax jen zíral, jak se Filípek prudce rozběhl k plůtku a lehce ho přeskočil. Docela Filípkovi v té chvíli i záviděl.

4.

Filípek se rozhlížel kolem. Ocitl se na cestě a nevěděl, na kterou stranu se má vydat. Obešel celý plůtek, ale žádnou stopu nezachytil. Pak si vzpomněl, že když přijeli k domu, odbočili k bráně doleva. Vrátil se proto k bráně, postavil se před ni a už věděl, kudy se má vydat zpět. Radostně zaštěkal a rozběhl se.

Běžel dost dlouho, když se dostal na kraj lesa.

„Chvilku si tady odpočinu a trochu se zchladím.“ Lehl si na okraj cesty, do stínu lesních stromů, a odpočíval. Odpočíval dlouho, protože byl vysílený hladem, žízni i cestou. Kolem něho projížděla auta a Filípek se najednou začal bát, že by ho mohl uvidět Jakubův tatínek a vzít ho zpět.

A skutečně nějaké auto právě zastavilo. Nikdo z něj nevystupoval. Filípek si ale všiml, že ho z auta pozoruje okénkem nějaký člověk. Proto vyskočil a rychle vběhl do lesa. Znovu se přihlásila žízeň a hlad. Chvilku běhal po lese, a když nenašel nic k snědku ani vodu, vrátil se na místo, odkud do lesa vběhl. Auto už bylo pryč. Něco ale Filípkovi zavonělo do nosu. Číchal, až objevil kus chleba, proložený něčím voňavým. Rozhlédl se pozorně kolem, a protože nikoho neviděl, pustil se s chutí do jídla. Takovou dobrotu ještě nejedl.

Mezitím se setmělo. Filípek ještě nikdy nebyl sám potmě venku.

„Asi už dnes dál nepůjdu. Zůstanu tu v lese a zítra budu pokračovat,“ rozhodl se. Zašel znovu do lesa, vyhledal si tam pěkný měkký dolík pod vysokým stromem, stočil se do klubička a brzy usnul.

Probudil ho zvláštní zvuk někde poblíž. Když otevřel oči, byla kolem úplná tma, takže nic neviděl. Nastražil uši a za chvíli znovu uslyšel:

„Húú - húú, kúvit - kúvit...“ Přicházelo to odněkud z výšky nad ním. Pro Filípka to byl nový zvuk, nikdy předtím ho neslyšel. Když se znovu ozvalo húú – húú, kúvit – kúvit, nesměle zaštěkal. Kupodivu zvuk ustal a bylo slyšet zatřepetání křídel. Byl to sýček a toho se bát nemusel, ale to on ještě nevěděl. Poslouchal tedy dál. Když uslyšel sýčka znovu, ale z větší dálky, uklidnil se.

„No vida,“ řekl si, „stačilo zaštěkat. Raději dám ještě jednou vědět, že se nebojím.“ A znovu, teď trochu silněji, zaštěkal. Vtom se kolem něj něco přehnalo jako vítr. Filípek ucítil neznámý zvířecí pach. Ale místo, aby se za ním rozběhl, přikrčil se ke stromu a čekal, co se bude dít, a dostal strach.

„Asi nebylo dobré, že jsem na sebe upozornil. Vždyť já vůbec nevím, kdo může v lese být. Co když právě teď na mě někdo číhá?“

Dál pozorně poslouchal. Ale slyšel jen šumění větví v korunách stromů, jak jimi vítr mával, a to ho za chvíli znovu uspalo. Spal skoro až k ránu.

Najednou vyskočil, protože ucítil, jak ho něco praštilo po hlavě. V ranním šeru už bylo trochu vidět, ale on nikoho neviděl. Nevěděl, že na něj veverka shodila velkou šišku, když ji právě dolouskala.

„Ne, tady už nezůstanu ani chvíli,“ řekl si a rychle hledal cestu z lesa ven. Běžel po své vlastní stopě, až se dostal na okraj lesa, kde včera našel jídlo. Venku už bylo docela světlo.

„Co když tu zase najdu něco k jídlu?“ pomyslel si a chvíli číchal a hledal. Když nic nenašel, rozhodl se, že se znovu vydá hledat svůj domov.

Filípek se rozběhl po cestě, která mu ale vůbec nepřipadala známá. Došel na rozcestí a teď teprve nevěděl, kterou cestou se má vlastně dát. Sedl si na kraj cesty. Kolem něho projížděla auta a on se snažil vzpomenout, kudy jeli s Jakubovým tatínkem. A jak tak seděl a přemýšlel, najednou u něj zase zastavilo auto. Okénko auta se stáhlo a Filípek poznal pána, který se na něj díval i včera. Už chtěl odběhnout, ale vtom ten pán promluvil.

„To jsi daleko neuběhl! Že ty ses ztratil a nevíš kudy kam, chudáku malá? Na, rozdělím se s tebou o svačinu jako včera.“ Pán hodil Filípkovi rohlík namazaný máslem a proložený šunkou. Usmál se, když viděl, jak Filípek chňapl po rohlíku.

„Doufám, že až pojedu zpátky, už tě tu nenajdu,“ řekl ten pán, ale docela laskavě. „A kdyby snad přece jen, tak si piš, že nemáš-li svého pána, budu jím já.“ Ještě se na Filípka usmál a odjel.

Filípek posilněný rohlíkem se vydal znovu na cestu. Zvolil si na rozcestí druhou cestu než tu, kterou odjel ten hodný pán.

Běžel pomalu a stále se cestou rozhlížel. Místa, kudy běžel, se mu zdála cizí, nepamatoval se, že by tu někdy byl. Ale měl štěstí. Dostal se k můstku přes potok. Seběhl po břehu dolů a konečně se mohl pořádně napít. To byla úleva! Zůstal ještě chvíli ležet pod můstkem ve stínu a potom se znovu vydal na cestu.

Sluníčko už stálo na druhé straně oblohy, když Filípka napadlo, že asi zvolil špatnou cestu. Co teď? Nezbyvalo mu, než se vrátit na rozcestí a zkusit tu druhou cestu. Když konečně došel zpět na rozcestí, byl již úplně vysílený.

„Než se vydám tou druhou cestou, trochu si odpočinu,“ řekl si a schoulil se na okraj příkopu do stínu stromu.

„Co když nedojdu domů ani po té druhé cestě?“ začal si dělat starosti a najednou byl ze všeho smutný a nešťastný. Vtom uslyšel známý hlas:

„Tak ty jsi tu na mne přece jen počkal?“ Když zvedl hlavu, uviděl pána, který mu už dvakrát dal najíst.

„Myslím, že ses rozhodl správně,“ pokračoval ten pán. „Budu tvůj hodný pán, když i ty budeš hodný pejsek. Tak jestli chceš, můžeš jít se mnou!“

Pán potom vystoupil z auta, otevřel zadní dveře a čekal, jak se Filípek rozhodne. Ten nevěděl, co má dělat. Chvilu váhal. Když si ale vzpomněl, co poslední dva dny zažil a že není docela jisté, že najde cestu domů, nakonec se rozhodl.

A tak se dostal ke svému novému pánovi, dědečkovi Vaňkovi, u kterého už žije spokojeně mnoho roků. Spokojeně až doteď, kdy mu dědeček dělá velké starosti. Je už několik dní nemocný, nemůže chodit s Filípkem na dlouhé procházky do přírody a to jim oběma velmi chybí. Ještě že před nedávnem objevil Filípek to kouzlo s kobercem. No vlastně ano! Vždyť on se přece může jít poradit na náměstíčko! Položil hlavu na přední tlapy, přimhouřil obě oči a zadíval se upřeně do jednoho místa na koberečku.

5.

Ted' stál Filípek na náměstí u kašny a rozhlížel se kolem. Občas na něj vystříkla voda, jak dopadala z vysokého vodotrysku zpět do kašny. To mu ale vůbec nevadilo, bylo to v horkém dni docela příjemné a on už se dlouho nekoupal.

„Co kdybych do té vody skočil a trochu si zaplavál,“ přemýšlel, a než si to stačil pořádně rozmyslet, vyskočil na okraj kašny.

„Jdeš dolů, rychle, než tě něčím přetáhnu!“ uslyšel křičet ženu, která právě nabírala z kašny vodu.

„Co tě to jenom napadlo? Máš snad žízeň? To se ale můžeš napít z kanálku u kašny. Copak ty nevíš, že voda z kašny je vzácná a jinou my tady ve městě nemáme? A čím pes vůbec jsi? Ještě jsem tě tu neviděla.“

Svým křikem žena upoutala pozornost ostatních lidí i psů, kteří zrovna byli nablízku. Filípek rychle seskočil dolů a zůstal tam v rozpacích stát. Dva psi hned přiběhli k němu a začali ho očichávat.

„Ty opravdu nejsi zdejší, nepatříš sem, co tu hledáš a odkud jsi přišel?“ štěkl ten větší a s vrčením ho začal obcházet.

„Nech ho, Rolfe, nevidíš, jak je vylekaný? Je vážně odjinud a asi se tu nevyzná,“ štěkl ten menší, docela roztomilý pudl, a otočil se k Filípkovi.

„Vid', že mám pravdu? Tak, teď nám řekni, odkud jsi a co tu děláš! Já jsem Dan a bydlím táhle v tom vysokém domě, co má v oknech muškáty. Právě jsem doprovodil naši Kristýnku do školy a vracím se domů. Tam už mne teď nikdo nebude čekat, zůstala tam jen naše babička a ta si se mnou moc nehraje. A protože je hezky, řekl jsem si, že ještě chvíli zůstanu venku, zvlášť když jsem potkal tadyhle Rolfa. S tím si vždycky hezky zaskotačím. On je sice velký, ale rád si hraje stejně jako já. Že mám pravdu, Rolfe?“

„Moc mluvíš, Dane,“ štěkl Rolf a přestal obcházet Filípka. „Ty taky, co nevíš, nepovíš, Dane. Zatím jsme se už mohli dozvědět, co je tady ten tulák zač,“ odfrkl ještě Rolf.

„Já nejsem žádný tulák. Přišel jsem k vám pro radu.“

„Pro radu? A k nám? Proč zrovna k nám? A pro jakou radu?“ udiveně vyzvídal Dan.

„Počkej přece, nebuď tak nedočkavý,“ napomenul Rolf Dana. „Však on nám to jistě poví sám. Nech ho mluvit a neskákej mu do řeči!“

Když konečně oba přestali štěkat, Filípek začal.

„Jmenuju se Filip. Žiju už několik let u svého pána – dědečka Vaňka, jak mu říkají ostatní lidé. Jako malý jsem se ztratil, on mne našel a odvezl si mne autem domů.“

„Jakým autem? Co je to auto?“ zeptal se Dan.

„Vy nevíte, co je to auto?“ podivil se Filípek. Teprve teď si uvědomil, že se ocitl v jiném čase, kdy ještě auta nejezdila. A tak se snažil vysvětlit oběma psům, co je to auto.

„Přece takový malý domeček na čtyřech kolech, který jezdí, kam potřebujete, když ho někdo dobře řídí. A to dědeček Vaněk umí. Když se potřebujeme dostat někam daleko, vždycky jedeme autem.“

„Nevymýšlej si nesmysly a řekni nám všechno popravdě!“ zavrčel Rolf. „O žádném autu jsme v životě neslyšeli. Jsi snad z nějaké kouzelné země?“

„Jak ses k nám vůbec dostal, snad taky ne tím autem? Tak nám ho ukaž!“ přidal se Dan.

„Autem jsem k vám nepřijel, to zůstalo doma v garáži, protože můj pán je nemocný a nemůže ho řídit. K vám jsem se dostal na koberečku.“

„Ale teď toho mám právě dost!“ vyštěkl zlostně Rolf. „Pohádky si vyprávěj někomu jinému. Létající koberec patří do pohádky. Nám řekni pravdu, jinak tě pošenu, odkud jsi přišel.“

„Nemluvil jsem o létajícím koberci,“ řekl nešťastně Filípek. A tak mu nezbylo než říct všechno jak-sepatří. O tom, že žije v čase, který u nich teprve nastane, o tom, jakým kouzlem se k nim dostal, a o tom, jaké má teď trápení kvůli svému nemocnému pánovi. Když dovyprávěl, oba psi na něj hleděli s otevřenými tlamami.

První se vzpamatoval Dan: „Jestli sis to všechno vymyslel, tak máš tedy velikou fantazii. Ale hezky se to poslouchá. Jako pohádka, když nějakou vypráví naše babička Kristýnce před spaním. Co myslíš, Rolfe? Uvěřil jsi Filipovi?“

„Já nevím, Dane,“ řekl Rolf. „Je to všechno takové neuvěřitelné. Kdybych tak měl nějaký důkaz, kdybych to všechno mohl vidět na vlastní oči. Pak bychom mohli i přemýšlet o tom, jestli můžeme Filipovi pomoci. Vždyť proto k nám přišel, jak říká.“

6.

„Filipe, vstávej, musíš se trochu proběhnout a najíst!“

Když Filípek otevřel oči, ležel na svém starém koberečku a dědeček právě otvíral dveře, aby ho pustil ven.

„Kdybych tak mohl s tebou ven, aspoň na chvíli, ale celé tělo mě bolí, je jako v ohni. Doufám, že ještě máme v zásobě dost jídla,“ stěžoval si dědeček. Navlékl na sebe župan a s obtížemi začal připravovat jídlo pro sebe i Filípka.

Ten zatím vyběhl ven a vesele pobíhal po zahradě. Přece jenom mu svitlo trochu naděje. Jen kdyby tak mohl dokázat Danovi a Rolfovi, že nelhal.

Když ho dědeček zavolal zpět, oba se najedli a Filípek si znovu lehl na své místo na koberečku. Dědeček se na něho smutně díval.

„Co si jen oba počneme, jestli se neuzdravím? Jestlipak víš, že jsme spolu už přes deset let? Pamatuješ si ještě, jak jsem si tě přivezl? To ani nevíš, že jsem tenkrát z tvého obojku zjistil, komu patříš, a zajel říct tvému hospodáři, že jsem tě našel a že bych si tě rád nechal. Od něj jsem se dozvěděl, že tě daroval jinému pánovi. Ale za tím pánem jsem už nejel. Řekl jsem si, že kdyby ti u něj bylo dobře, asi bych tě nenašel toulat se jinde. To samé si myslel hospodář a slíbil, že kdyby tě ten pán přišel hledat k němu, řekne, že o tobě nic neví. Věřil, že u mne ti bude dobře. A řekni, nebylo nám snad spolu

opravdu dobře? Hodně jsme toho spolu prožili a máme vlastně jen jeden druhého. A víš ty co? Když teď nemůžu nic dělat, alespoň si trochu zavzpomínáme.“

Dědeček potom vytáhl krabici s fotografiemi. Pohodlně se usadil do postele s vysoko nastlanými polštáři a začal si prohlížet a vzpomínat.

„Vidíš, tady tě učím poslouchat na povel. Tady neseš v zubech toho kosa, co nám věčně kradl hrozny. A tady máš diplom ze soutěže, co pořádaly školní děti. Tehdy ses vyznamenal, když jsi jako první doběhl pro zajíce. Ale nejhezčí fotka je asi tato, kde vyskakuješ z auta. Je to v den, kdy jsem si tě přivezl jako štěně. Pamatuješ?“

„Aby ne,“ přiznával Filípek. „Všechno si pamatuji. Všechno bylo hezké a já bych si přál, aby to bylo hezké i dál.“

Dědeček se prohlížením fotografií brzy unavil, opřel si hlavu o polštáře, zavřel oči a za chvíli začal dřímat. Krabice s fotografiemi mu sklouzla na zem a ty se rozsypaly kolem. Filípek najednou dostal nápad. Vstal a začal mezi fotkami hledat, dokud nenašel tu, kde je s autem. Pak ji vzal do zubů a vrátil se zpět na kobereček. Už ví, jak dokáže Danovi a Rolfovi, že si nevymýšlel. S fotkou v zubech se pak upřeně zadíval na místo, kde na koberečku pobíhali dva pejsci.

7.

Filípek se znovu ocitl na náměstíčku.

„Teď se můžete přesvědčit na vlastní oči, že jsem nelhal,“ zavolal na oba psy a položil na zem fotku. Rolf s Danem si s údivem prohlíželi barevný obrázek.

„Tak to je auto? Vypadá to zajímavě. Asi jsi skutečně nelhal. A kde se za to tahá, aby to jelo? A čím se to krmí?“

„Nikdo za auto nemusí tahat, aby jelo. Jen se v něm otočí klíčkem a ono jede samo. Ten, kdo ho řídí, točí takovým kolečkem – říká se mu volant. Podle toho, na kterou stranu jím otáčí, na tu stranu auto jede. Rychle nebo pomalu, podle toho, jak se mu šlape na pedály. A krmí se benzínem.“

„Jaké pedály a co je to zase benzín?“ kroutil hlavou Rolf. „To je na nás všechno nějak složité. Raději přemýšlejme, jak uzdravit tvého pána. Kvůli tomu jsi přece přišel, ne?“

„Copak u vás nejsou doktoři?“ zeptal se Dan.

„Ale ano, jeden se u nás byl na dědečka podívat. Dal mu nějaké léky, ale moc se to zatím nelepší.“

„Naše babička si chodí pro byliny k lékárníkovi,“ přemýšlel nahlas Dan. „Podívej, to je náhoda, zrovna teď jde od něho a nese si nějaké byliny v košíku. Počkej, skočím tam, třeba se něco dozvím.“

Dan se rozběhl k lékárně. Lékárník právě vyprovázal babičku a radil jí: „Řepík lékařský, to je bylina na všechno, babičko, zkuste ho a uvidíte, že se vám uleví.“

Dan se vrátil za Filípem a hlásil: „Mluvil o nějakém řepíku lékařském, ale já ho neznám.“

„Zato já ano, roste nám na zahrádce,“ zaradoval se Filípek.

„A to tvůj pán nemá žádné děti nebo příbuzné?“ chtěl vědět zase Rolf.

„Vždycky na dědečkovy narozeniny a na Vánoce k nám přijíždí jeho dcera. To je pak u nás moc veselo, protože s sebou přiveze své dva kluky a ti si se mnou hrají. Ale bydlí hodně daleko, proto k nám jezdí tak málo.“

„A co kdyby se jí nějak dalo vědět, že je tvůj pán nemocný?“ přemýšlel zase Dan. „Třeba by přijela nebo ho vzala k sobě, aby se o něj mohla starat. Naši taky vzali k sobě babičku, když onemocněla. Nakonec s námi zůstala a může mé paní pomáhat s domácností a dětmi, když se uzdravila.“

„Možná by to šlo, ale jak to zařídit?“ přemýšlel Filípek.

„No přece napsat dopis, to je jednoduché!“ vyštěkl Rolf.

„Ty snad umíš psát? Já tedy ne,“ přiznal se Filípek. Nakonec se přiznali i Rolf a Dan, ale ten měl zase nápad.

„My psát sice neumíme, ale jistě to umí kočky. Naše babička vždycky říká Kristýnce, když píše úkoly, že škrábe jako kočka. Jdeme za nimi. Táhle se zrovna dvě vyhřívají na zídce u kostela.“

Jakmile se všichni tři přiblížili ke kočkám, ty nahrbily hřbet a připravily se k boji.

„Co tu chcete, to je naše místo,“ začaly prskat. Jindy by byly utekly. Teď si však prohlížely cizího psa, který držel v zubech nějaký obrázek.

„To vás tady není dost? Musíte sem vodit ještě cizího?“ vrčely kočky.

„Právě kvůli němu za vámi jdeme, potřebuje vaši pomoc,“ hlásil Rolf. A než se nadýchl k dalšímu vysvětlení, malý Dan už spustil: „... potřebujeme napsat dopis. Totiž tadyhle Filip ho potřebuje. On je z cizí země, kde se dějí zázraky. Ukaž jim, Filipe, auto a všechno jim to řekni jako nám.“

Kočky všechno vyslechly a také si prohlédly obrázek. Tři psi se na ně dívali s nadějí, že pro Filipa dopis napíšou – vlastně naškrábají. Ony se ale nechtěly přiznat, že také psát neumí, že se to o nich jen tak říká, a tak začaly dělat drahoty.

„To není jen tak, napsat dopis! Máte papír a pero a obálku a známku? A znáte adresu?“

„Bohužel, nic z toho,“ přiznal Filípek.

„To je potom těžké, abychom napsaly dopis.“ A honem přemýšlely, na co by se dál vymlouvaly, kdyby psi všechno nakonec sehnali. Konečně na to jedna přišla a honem se zeptala Filípka:

„A to v té vaší zázračné zemi nemáte lepší vynálezy než psát dopisy?“ Všichni se teď dívali na Filípku.

„A víte, že máme?“ napadlo ho najednou. „Díky za nápad. Máme přece telefon! Jak to, že mne to nenapadlo dřív?“

8.

Filípek otevřel oči a uviděl dědečka, který zatím vstal, sbíral rozházené fotografie a ukládal je do krabice. Filípek také vstal z koberečku a tu s autem mu přidal. Potom si Filípek k dědečkovi sedl a díval se s ním. Když objevili fotografii, na které byla jeho dcera, popadl ji Filípek do zubů a odnesl na malý stolek k telefonu.

„Copak je to? Kam to neseš, hned ji vrať!“ volal dědeček na Filípka. Ale ten položil tlapku na sluchátko. Dědeček ho chvíli pozoroval a nakonec se zeptal:

„Ty myslíš, že bych měl zavolat Klárce? Ale to bych jí jen přidělával starosti. Tak zlé to snad se mnou ještě není. Ale je od tebe hezké, že se staráš. Vždycky jsi byl hodný pes. A já snad hodný pán. Proboha, co to se mnou je? Vždyť já mluvím, jako bych se s tebou loučil. To bych nechtěl. Máš ale hrozně smutné oči. Říká se, že pes pozná, když je s jeho pánem zle. Musím vážně něco se sebou udělat, takhle to dál nejde.“

Dědeček schoval krabici s fotografiemi do skříňky, lehl si a začal přemýšlet. Očima bloudil z telefonu na Filípka a zase zpět.

„Máš pravdu, Filípku, musím myslet i na to, co by se stalo s tebou, kdybych se, nedej bože, neuzdravil. Tak já tedy Klárce zavolám. Ale až zítra, abych jí nekazil dnešní spaní, jistě by kvůli mně nespala. A možná, že mi taky bude ráno líp. Zkusím si vzít ty nové léky a velký hrnek nějakého čaje. Třeba ty bacily vypotím z těla ven. A ty se jdi ještě proběhnout, venku je líp než tady doma.“

Dědeček vstal, otevřel okno, kterým pronikl do pokoje čerstvý teplý vzduch. Několikrát se ho zhluboka nadechl.

„Přece neproležím tak krásný čas,“ uvažoval. „Musím se konečně vzchopit. Vždyť i ten pes kvůli mně trpí a to si nezaslouží.“ Pozoroval chvíli z okna Filípka, jak běhá po zahradě od stromu ke stromu a plaší ptáky.

„Správně, Filípku, hlavně zažeň ty špačky, nebo nám nezůstane ani jedna třešnička. A taky jahody ohlídej, ať máme z čeho udělat džem na zimu!“

Filípek radostně zaštěkal. Z dědečkova hlasu poznal, že přece jen začíná mít trochu zájem o to, co se venku děje. A tak proháněl ptáky a dával o sobě všem pořádně vědět. Pak si vzpomněl, co říkal Dan o řepíku lékařském. Zaběhl k plotu, kde řepík rostl. Ukousl jeden stonek s lístečky. Lehl si s ním do stínu pod lavičku a tam ležel, dokud ho dědeček nezavolal domů.

„Dnes se navečeříme trochu dřív,“ rozhodl dědeček. „Já si pak uvařím nějaký čaj a zkusím se vypotit. A ráno uvidíme!“ Potom si dědeček všimnul, že Filípek položil na stůl nějakou bylinu.

„Copak to máš, ukaž! Ty myslíš, že bych si měl uvařit čaj z řepíku? A víš, že to není špatný nápad? Mám ho ještě dost nasušeného.“

Po večeři oba zalehli. Dědeček do postele s velkým hrnkem řepíkového čaje a Filípek na kobereček. Tentokrát se ocitl na náměstíčku velmi rychle.

9.

Kočky a psi byli na stejném místě, kde je naposledy Filípek opustil.

„Vy jste tu ještě? To jsem rád. Nevím, jestli jsem vám už poděkoval za ten nápad. Vypadá to, že můj pán ráno zatelefonuje své dceři a ta jistě bude vědět co a jak, aby se brzy uzdravil.“

„Jak vypadá ten telefon, nemáš zase jeho obrázek?“ vyzvídal Dan.

„Obrázek nemám. Ale můžu vám říct, jak telefon funguje,“ chlubil se trochu Filípek. „To je taková zvláštní krabička a na ní jsou tlačítka s čísly. Na krabičce je sluchátko, které má dva konce. Do jednoho konce se mluví a tím druhým se poslouchá. Když chce někdo někomu jinému zatelefonovat – vlastně zavolat, tak musí znát číslo jeho telefonu. To číslo pak vyťuká tlačítky a poslouchá, až se z jednoho konce sluchátka ten druhý ozve. Ale ten se ozve, jen když je právě doma a taky zvedne sluchátko.“

„To musí ale strašně křičet, aby ho ten druhý slyšel, vid’? A ty jsi říkal, že dcera tvého pána bydlí někde daleko. Jak ho může slyšet? To je ten telefon někde na kopci?“ divil se zase Rolf.

„Ale ne, vůbec nemusí křičet, do sluchátka se mluví docela normálně. A telefon je doma v bytě.“

„Tak to tedy nechápeme, přece není možné, aby někdo doma mluvil a jiný ho jinde doma slyšel,“ přidaly se obě kočky. „A jak ten volaný ví, že má zvednout to sluchátko?“

„Jo, to jsem vám ještě neřekl, že u toho, komu se volá, telefon zazvoní. Proto ví, že má zvednout sluchátko.“

„Ale stejně nechápeme, jak to, že se na takovou dálku mohou slyšet,“ divili se všichni.

„A víte, že já taky ne?“ přiznal se Filípek. „Ale opravdu to tak je, nelžu vám, ale víc o tom nevím. To vědí jen lidé, kteří to všechno vymysleli.“

„Ta tvoje země musí být zázračná. Povídej nám ještě, jaké další zázraky tam máte,“ prosil Dan.

Filípek se rozhlédl kolem sebe:

„Tak třeba tahle kašna. U nás také máme podobnou, ale vodu z ní nebereme. Vodu bereme z vodovodu, který má každý v domě. Když potřebujeme vodu, otočíme kohoutkem vodovodu a voda teče buď do umyvadla nebo do vany nebo do nějaké nádoby. Dnes už pro vodu se džbánem u nás nikdo nechodí.“

„A kdo vám tu vodu do toho vodovodu lije?“ zeptal se Rolf.

„Nikdo, Rolfe. Ta se načerpá ze studny do takového potrubí, které vede až k vodovodu.“

„Sama? Někdo ji přece musí načerpat!“

„To má na starosti takové zařízení ve studni, kterému se říká čerpadlo. Víím to, protože se nám jednou pokazilo a byl jsem u toho, když ho můj pán spravoval.“

„Je to na nás všechno moc složité, už nás z toho brní hlava, raději s tím přestaň,“ začaly si stěžovat kočky.

„Tobě asi připadá, že u nás je všechno obyčejné a staromódní,“ pokračovaly kočky.

„Mně se naopak u vás moc líbí, máte tu takové ticho a klid, máloco vás vyruší, když odpočíváte. To vám docela závidím.“

Oba psi i kočky byli potěšeni tím, co právě Filípek řekl, a navrhli mu, ať si tedy u nich odpočine. Kočky se dál vyhřívaly na sluníčku a všichni tři psi si lehli do stínu pod zídku. Než by kdo řekl švec, všichni usnuli.

10.

„Dobré ráno, Filípku!“
Filípek pootevřel jedno oko a uviděl dědečka, jak sedí na posteli a říká:

„To bych nevěřil, že mi ten čaj tak pomůže, podívej se, jak mám propocené pyžamo. Nejenže mi pomohl vypotit se, ale mám pocit, jako by mi vykartáčoval tělo uvnitř. Mám najednou docela chuť k jídlu, to už jsem dlouho neměl. A ty jistě taky. Jen se převleču a hned si uděláme snídani.“

Filípek otevřel druhé oko a pozorně sledoval dědečka. Ten se umyl, vzal si čisté pyžamo a začal chystat snídani. Za chvíli se pokojem vznášela vůně slaniny a na ní smažených vajec.

„Myslím, že nebudu zatím Klárce volat, ještě počkám. Zdá se, že se mi trochu ulevilo,“ svěřoval se dědeček Filípkovi při snídani. „Ještě si uvařím několikrát ten řepíkový čaj. Dobře, že jsi mi ho připomenul, sám bych si na něj ani nevzpomněl. Ten řepík lékařský má opravdu asi hodně léčivé účinky, určitě mi pomohl.“

Venku to vypadalo opět na hezký, teplý, slunný den. Dědeček otevřel okna dokořán, aby se do domu dostal čerstvý a teplý vzduch.

„Filípku, to neznamená, že když ležím já, musíš ležet taky. Ty si můžeš celé dopoledne běhat po zahradě. Však je tě tam zapotřebí. Kosi a špačci by jistě úplně zdivočeli, kdyby je nikdo neproháněl.“

Dědeček otevřel dveře a pustil Filípka na zahradu. Sám si pak uvařil další řepíkový čaj, nachystal si k posteli nějaké časopisy a pohodlně se do ní usadil, obrovnán polštáři.

Filípek byl moc rád, že se dědečkovi ulevilo. Svou radost dal znát všem, kdo byli právě na zahradě. Běhal sem tam, vesele skákal a štěkal.

„Teď se těšte, bando zlodějská,“ volal na kosy a špačky. „Už na vás budeme brzy dva, koukejte raději včas zmizet!“

Podíval se k nedalekému lesu. Už se mu moc stýskalo po procházkách s dědečkem v lese.

Když jsem byl s dědečkem v lese po prvé, docela jsem se bál, vzpomínal na první dny u dědečka. Bál jsem se víc než ten zajíc, co se mi ho tehdy podařilo vyplašit. A co teprve, když jsem se setkal s divokým prasetem!

Byla to vlastně bachyně – tak se říká prasečí mámě. Měla zrovna mladé, a aby je ochránila, hnala se po mně tak divoce, že jsem měl co dělat, abych jí utekl. I dědeček raději vylezl na první strom a počkal, až se bachyně vrátí a se selaty odtáhne do houští.

A když jsem viděl první srnky a jeleny, později i daňky, měl jsem chuť se za nimi hned rozběhnout. Ale dědeček mi vysvětlil, že jsou vzácní a nesmím je plašit. Tak jsme se spolu jen dívali. Stejně většinou ucítili brzy můj pach a sami zanedlouho odběhli. V lese jsme zažili spoustu zajímavých příhod. Třeba tu s jezevcem.

11.

Slabý větřík foukal proti mně a málem bych byl za chvíli usnul, když mě najednou upoutal zvláštní pach.

Natáhl jsem čumák dopředu a větřil. Ale větřil i jezevec. Nejdřív vystrčil z chodby jen půl hlavy a větřil na všechny strany. Pak zase zalezl dovnitř. Za chvíli znovu vystrčil jen nos a větřil jako předtím. To udělal několikrát, než konečně vylezl před brloh celý. Začal přešlapovat na místě a kolébal se ze strany na stranu. Přitom spokojeně chrochtal jako vepřík. Když si začal prohledávat kožich a zuby z něho vytahovat nějaké příživníky, na nic jsem nečekal a vyrazil proti němu. Ale nebylo to vůbec jednoduché. Jezevec se vmžiku obrátil na záda, začal mě kousat a drápat. Naštěstí tu byl dědeček, který ho puškou praštil přes nos tak silně, že ho omráčil. Konec jezevce pak přenechal mně. Bylo to po prvé, kdy jsem se předvedl jako lovecký pes.

Ještě chvíli Filípek vzpomínal na všelijaké příhody v lese a na procházky v přírodě s dědečkem. A potom ho napadlo: „Jestlipak i Dan a Rolf někdy zažili podobnou příhodu, docela rád bych si je poslechl.“

Vyskočil na okno, podíval se na postel, kde pochrupeval dědeček, a tiše seskočil do pokoje. Pohodlně se uložil na kobereček. Přimhouřil oči, upřeně se zadíval na jedno místo náměstíčka a už byl tam.

Filípek hned spustil: „Tak vám musím říct, že jste mi asi pomohli. Zvlášť ty, Dane, s tou léčivou bylinou. Vypadá to, že pomůže i dědečkovi. Ještě že ji máme na zahrádce! A co je tady u vás nového? Víte co? Já bych si rád poslechl, co zajímavého jste někdy zažili. Já jsem zrovna před chvílí doma vzpomínal na všelijaké příhody, které jsme zažili spolu s dědečkem.“

„Tak víš co? Začni vyprávět a my si potom možná také na nějakou vzpomeneme,“ řekl Rolf.

„To bych mohl vyprávět od rána do večera, u nás se pořád něco děje. Ale největší zážitek je asi ten s liškou.“

„Ty ses potkal s liškou?“ nevěřícně žasl Dan. „Já znám lišku jen z obrázku. Tak honem povídej!“

Oba psi i kočky se sesedli kolem Filípka a ten začal.

Bylo to jednou na podzim. Den byl teplý skoro jako v létě a dědeček se rozhodl jít na houby. Pušku si ani nebral, jako jindy, zato měl malý košík a do něho dal zabalenou svačinu. Byli jsme v lese malou chvíli a košík už byl plný hub. Dědeček proto musel svačinu vytáhnout a položil ji na pařez.

„To se mi poštěstilo,“ liboval si dědeček, „přece ty houby tady nenechám. Skočím s nimi domů a hned se vrátím s prázdným košíkem. Ty tady na mne, Filípku, zatím počkej a trochu se proběhni.“

Za chvíli jsem slyšel, jak mě dědeček volá. Když jsem k němu přiběhl, začal hubovat: „Kdepak je naše svačina, tys ji neohlídal? Nebo jsi ji snad snědl sám? Nezůstal tu ani ten papír, co do něho byla zabalená. Tak se buď přiznej, nebo najdi zloděje!“

Začal jsem čichat kolem pařezu, kde jsem najednou ucítil neznámý pach. Ten mě pomalu dovedl k vysokému stromu se silnými kořeny rozloženými i nad zemí. Pod kořeny byl vidět otvor. To místo přece znám, uvědomil jsem si a vzpomněl na nedávnou příhodu s jezevcem. Jenže jezevce jsme přece chytili. Že by tam byl ještě jeden? Ne, to, co jsem cítil, nebyl pach jezevce, byl to docela neznámý pach. Začal jsem štěkat.

Mezitím přišel i dědeček.

„Že by si na naší svačině pochutnala liška? Určitě se nastěhovala do opuštěné jezevčí nory. Lišky jsou totiž hrozně líné na to, aby si samy vyhrabávaly obydlí, a rády se do opuštěných nor nastěhují nebo se dokonce s jezevcem o ně dělí. Jestli je to ona, tak musí být, Filípku, naše, než ji hlad vyžene až na náš dvorek. Ale dneska už určitě nevyleze. Bude teď opatrná. Necháme ji nějaký den na pokoji, dokud se zase neodváží ve dne ven.“

Potom asi dva dny přšelo a třetí den se nádherně vyčasil. Dědeček řekl, že musí využít toho krásného počasí a rychle pokosit trávu na louce u lesa. Zatímco sekal trávu, já jsem si zaběhl do lesa, že se podívám k jezevčí noře. Snažil jsem se plížit tiše a v tom tichu jsem uslyšel jakoby psí chrápání. Zpozorněl jsem a ještě tišeji se plížil za zvukem. Vtom jsem ji uviděl. Ležela na velkých kamenech, vyhrývala se na sluníčku a docela bezstarostně spala. Byla krásná a zdála se mi větší než já. Srdce mi

tlouklo až v krku. Zvládnou to, nebo ne? Mám skočit, když se mi tu takhle nabízí? Už jsem dál nepřemýšlel a prudce se rozběhl.

Nevím, jestli mě ucítila dřív, než jsem skočil, ale pravda je, že než jsem vyšplhal na kameny, sjela dolů jako blesk a vběhla do hustého křoví, kam já za ní nemohl. Jenom krátce vyštěkla a byla pryč. Zato já štěkal jako divý, obíhal křoví, ale liška nikde. Nechtěl jsem se smířit s tím, že mi utekla. Štěkot přivolal dědečka. Najednou stál u mne.

„Tak jsi přece jen objevil toho zloděje? Byla to opravdu liška?“

Štěkl jsem na souhlas.

„Tak na tu budeme muset jinak, brachu, sám ji asi nechytíš. Už toho štěkání nech a šetři síly na zítra.“

Druhý den brzy ráno – byla ještě skoro tma, se dědeček objevil u mé boudy. V jedné ruce držel pušku, v druhé ruce za ocásky tři čerstvě chycené myšky.

„Tak jdeme, ale to ti říkám, musíme, jak nejtíšeji umíme.“

Když jsme došli k jezevčí noře, položil dědeček první myšku ke vchodu, druhou kousek dál a třetí ještě dál od vchodu. Potom jsme vylezli na nejnižší větev stromu, pod níž byla nora. Dědeček mi dal znamení, abych byl zticha, a sám si připravil pušku.

Čekali jsme dlouho. Už jsem si začínal myslet, že liška v noře není a je někde na lovu, když najednou první myška zmizela. Znovu jsem dostal znamení, abych byl tiše. Už zase mi srdce začalo tlouct jako zvon a já měl co dělat, abych dědečka poslechl. Za malou chvíli jsme pod sebou uviděli liščí hlavu, jak se obrací na všechny strany a pozoruje okolí. Nahoru se nepodívala. Pomalu se blížila ke druhé myšce a stále ostražitě sledovala okolí. Když spořádala druhou myšku a uviděla třetí, její chuť zvítězila nad opatrností a rozběhla se k ní. To už měl dědeček namířenou pušku a vystřelil. Liška zavyla, udělala přemet, ale to už jsem byl u ní i já a zakousl se jí do krku. Dlouhou chvíli sebou škubala a pak zůstala nehybná. Přesto jsem ji ještě nějakou dobu držel, než jsem ji pustil.

A představte si, že když jsem ji pustil, najednou otočila hlavu a kousla mne do nohy. Ale už nevstala a my jsme se k ní dál nepřibližovali, dokud si dědeček nebyl úplně jistý, že je po ní. Říkal, že liška má tuhý život, stejně jako kočka. Doma mi ránu ošetřil a pochvaloval si, jak je dobře, že jsem očkovaný proti vzteklině. Tou že prý lišky často trpí.

12.

„Tůj pán měl pravdu, když říkal, že i kočky mají tuhý život. My se opravdu jen tak nedáme,“ ozvala se jedna z koček, „nebudete věřit, co se mi jednou přihodilo.“

Slyšela jsem doma, jak si můj pán stěžuje své ženě, že když jde do sklepa pro uhlí, hemží se to tam myšmi, a že na ně bude muset políčit nějakou past. To by bylo něco pro mne, pomyslela jsem si a přemýšlela: na co past, když je můžu pochytat já? Od toho jsem přece tady. Jenom kdybych věděla, kde je ten sklep.

Když jsem zase jednou večer zaslechla pána, že jde pro uhlí, rychle a nenápadně jsem proklouzla dveřmi z bytu s ním a tiše ho sledovala po schodech dolů. Konečně se zastavil a dělal něco u dveří. Pak je otevřel dovnitř a začal nabírat do kbelíku uhlí, otočený ke mně zády, takže mě neviděl. Schovala jsem se ve sklepě za ty otevřené dveře. Viděla jsem, že kromě uhlí jsou ve sklepě i brambory, jablka a nějaká zelenina. Hned jsem ucítila, že myši jsou nablízku. Na nic jiného než na ně jsem nemyslela a čekala, až pán odejde. To se stalo za chvíli, ale ouha! Pán za sebou zavřel dveře a já se ocitla v úplné tmě. Netrvalo dlouho a uslyšela jsem šramot někde v místech, kde byla jablka. Pomalu jsem se plížila k tomu místu. Mezitím si moje oči trochu na tmu zvykly a já uviděla něco se přede mnou hýbat. Skočila jsem po tom, ale místo, abych chytila myš, ucítila jsem bolest na přední tlapce, kterou mi něco sevřelo a nechtělo pustit.

Snad to není ta past a já se do ní chytila místo myši, pomyslela jsem si s hrůzou a bolestí. Ale bylo to tak. Snažila jsem se druhou tlapkou nějak si pomoci, jenže past držela pevně a tlapka bolela. Začala

jsem mňoukat a doufala, že mne někdo uslyší a otevře dveře. Místo toho jsem jen slyšela myši, jak se mi smějí a dál vesele chroustají, na co přijdou, když zjistily, že za nimi nemohu. Past byla totiž velká a těžká, asi byla políčená na krysu nebo potkana.

Bylo to nejhorší, co jsem kdy v životě prožila. Měla jsem hlad a přitom jsem si nemohla nic ulovit. Navíc jsem měla strach, aby se neobjevil potkan, ten by mne možná i pokousal, kdyby zjistil, že se nemohu bránit.

Myslela jsem, že je to můj konec. A přece jsem tam v takovém stavu přečkala noc a den až do příštího večera, kdy jsem najednou zaslechla kroky, potom šramot u dveří, které se konečně otevřely, a v nich stál můj pán.

Tady jsi, a my tě celý den hledáme. Chudinko, snad ses nechytla do pasti? Bože, jak ses sem dostala? Že já tě tu včera zavřel, nešťastně naříkal pán a uvolňoval mou tlapku z pasti. Potom mne odnesl nahoru do pokoje, kde byli ostatní, a všichni mě litovali. Tlapku mi ošetřili, ale trvalo dlouho, než mi kosti znovu srostly, a jak vidíte, nesrostly úplně správně, protože pořád kulhám.

Od té doby také ale vždycky, když naši zjistí, že jsou ve sklepě myši, odnesou mne tam místo pastí a já je vychytám.

„I já mohu dosvědčit, že my kočky máme tuhý život,“ ozvala se druhá kočka. „Já sama se na to sice nepamatuji, ale vyprávěla mi to moje maminka.“

Nepřišla jsem na svět tady v tom městě, ale v jedné vesnici u sedláka. Bylo nás tehdy moc koťátek a sedlák si myslel, že nás maminka všechny neuživí. A tak se rozhodl, že některé z nás utratí. A zrovna si k tomu vybral mne. Vzal mě od maminky a chtěl odnést pryč. Ale maminka začala tak naříkat, že mě zase vrátil mezi ostatní koťata. Teprve když maminka poodešla někam za jídlem, sedlák mě znovu vytáhl z košíku, kde jsme odpočívali, a odnesl.

Malý kousek za statkem tekla potok a tam mne hodil, abych se utopila. Je to smutné, ale tak prý to obvykle někteří lidé dělají, když se chtějí koťat zbavit.

Stalo se ale, že proud vody mne po chvíli zanesl blíž ke břehu, kde bylo naplaveno nějaké dříví, já jsem se o ně zachytila a začala ze všech sil volat maminku. V té době už byla maminka u ostatních koťat a zjistila, že jedno chybí. Začala běhat po statku, vyběhla i ven a hledala mne. Konečně uslyšela můj hlásek a běžela za mnou. Chytila mne jemně do zubů a nesla domů. Cestu jí však zastoupil sedlák a chtěl jí mne vzít.

Maminka říkala, že když to sedlák později vyprávěl, říkal: ...ta kočka držela kotě v zubech a dívala se na mne tak vyčítavě a smutně, že jsem nebyl schopen jí kotě znovu vzít. Říkal jsem si, že kotě stejně nakonec umře, protože bylo úplně vysílené a napučené vodou, a tak jsem jí ho nechal.

„Jenže moje maminka mne z toho dostala a nakonec nás vychovala všechna. Když už jsme byla všechna koťátka samostatná, vzal nás jednou sedlák na trh do tohoto města a rozdál nás. Mne si vybrala jedna holčička, dala mi jméno a mám se u ní dobře,“ skončila své vyprávění kočka Máša.

13.

„Filípku, ty už jsi doma? Já na tebe zapomněl. Ještě že jsem nechal otevřené okno. Ty jsi jím přišel domů, vid'?" Tak hezky se mi odpočívalo, všechno mne přestalo bolet a usnul jsem. A víš, co se mi zdálo? Že jsme spolu byli v lese a proháněli všelijakou škodnou zvěř. Už abychom tam mohli být doopravdy! Ještě si chvilíčku poležím a potom už zkusím vstát a postarat se o nás oba. Souhlasíš?“

Jakpak by ne, pomyslel si Filípek. Ale teď bych taky rád ještě vyslechl příběhy Rolfa a Dana. Musím se tam ještě na chvíli vrátit.

A když začal dědeček znovu podřimovat, i Filípek přivřel oči a vmžiku byl zpět na náměstíčku. Rolf zrovna začínal vyprávět.

Můj první pán byl velký cestovatel. S ním jsem se dostal do všech možných míst na světě. Viděl jsem vysoké hory pokryté stálým sněhem a ledem, hluboká údolí se spoustou jezer a řek, široké stepi a pláně, rozlehlé lesy a veliká města. Tam všude jsem svého pána doprovázel a chránil ho před nebezpečím, ať už to byla divoká zvěř, zlí lidé nebo jiné zlo, které pes vycítí dřív než člověk. Můj pán si zapisoval všechno zajímavé a psal o tom knihy.

Naposledy jsme spolu byli na veliké lodi. Bylo to v létě. Cesta po moři trvala již několik dní, pán je trávil většinou v kajutě a psal. Já jsem byl buďto s ním, nebo polehával na palubě a pozoroval moře i oblohu nad námi.

Ten den, kdy jsem svého pána viděl naposledy, jsem navečer zpozoroval, že obloha se nezvykle rychle zatáhla a začal foukat silný vítr. Vycítil jsem nebezpečí a začal tiše výt. To už se i posádka lodi začala připravovat na bouři, kterou bylo možno očekávat každou chvíli. Můj pán chtěl, abych s ním šel do jeho kajuty a tam s ním přečkal blížící se bouři. Já jsem však vycítil, že by nebylo dobré zavřít se v takové chvíli někam, odkud by nebylo úniku. Neposlechl jsem jeho povel a tím mu chtěl dát najevo, že ani on by se neměl zavírat. To už liják zasáhl loď a on před ním a silným větrem utekl do své kajuty. Bylo to, jako by nebe vypustilo všechny své vody a zlé duchy. Vítr – to už ani nebyl vítr, ale přímo víchr – začal lámat lodní stožáry jako dřívka, rvát plachty na kusy. Loď byla neovladatelná a víchr a vlny ji nesly, kam chtěly. Bylo to nekonečné. V úplné tmě bylo vidět jen na okamžik, kdy oblohu proťal blesk. V jednom takovém okamžiku, kdy se obloha rozzářila bleskem, jsem zahlédl, že se velkou rychlostí blížíme k nějakému skalnímu výstupku. Než jsem se nadál, ucítil jsem, jak loď narazila bokem na něco tvrdého. Bylo slyšet, jak praská dřevo, a loď, která se roztříštila o skálu, se potom začala pomalu potápět. Hukot hromu a obrovských vln přehlušoval volání lidí.

Celou tu dobu jsem se držel lana jednoho z lodních stožárů. Ten byl teď polámaný na několik kusů a jeden z nich odnášely obrovské vlny i se mnou dál na moře. Jako by toho bylo moří i obloze najednou dost, pomalu liják ustával a vlny se tišily. Jak rychle bouře začala, tak rychle skončila. Mezitím však stačila rozdělit mne a mého pána od sebe. Nikdy jsem ho už neviděl a nevím, co se s ním stalo. Možná, že někde žije a vzpomíná na mne stejně jako já na něj.

Já sám jsem plul na tom kusu dřeva až do chvíle, než jsem uviděl vyčnívat z moře malý skalní ostrůvek. Z posledních sil jsem k němu doplaval a zůstal ležet vysílený a prochladlý na jeho úpatí. Naštěstí brzy vyšlo slunce a hřálo celý den, takže jsem se v jeho paprscích brzy zotavil. Dostal jsem hlad, a tak

jsem se rozhodl, že se vydám na průzkum po ostrůvku. Ale byla to jenom skála, na které se sem tam zastavil v letu nějaký mořský pták. Žádný jiný život tam nebyl. Nezbylo než se pokusit ulovit nějakou rybu. Kupodivu se mi to k večeru podařilo, a tak jsem utišil hlad. Když nadešla noc, pozorně jsem poslouchal, nezaslechnu-li nějaké zvuky. Celou noc však bylo naprosté ticho kromě šumění mořských vln, jak narážely na skálu. Začínalo se pomalu šerit a já nevěděl, jestli sním nebo bdím, když jsem najednou zaslechl vzdálené lidské hlasy. Oběhl jsem ostrůvek a uviděl z jeho druhé strany, jak po moři připlouvá malá rybářská loď. Začal jsem ze všech sil štěkat. Když se loď přiblížila, skočil jsem do vody a plaval směrem k ní. Když to rybáři viděli, připluli mi na pomoc a vytáhli z vody na loď.

Jeden z rybářů řekl: Toho psa mi snad poslalo samo nebe. Nebo moře? Jako by vědělo, že jsem nedávno přišel o svého Rolfa. Co říkáte, vy ostatní, můžu si ho nechat?

Co by ne, my všichni psa máme, jen ty jsi teď bez psa, když tvého Rolfa zastřelil pytlák.

A tak od toho dne slyším na jméno Rolf, přestože dřív na mne volávali Bastiene. Mám nového pána, který je moc hodný a často mne nechává volně běhat, protože ví, že nikomu neublížím a že pořád ještě trochu hledám svého prvního pána.

Rolf skončil a Dan hned začal:

„No a právě když jsi přišel po prvé na tohle náměstí, potkali jsme se. Já byl ještě hodně malý a ostatní psi si na mne troufali a často mne odháněli. Jednou, když mne zase jeden z nich honil kolem kašny, objevil ses a postavil se mu do cesty. Byl jsi největší ze všech, a proto z tebe dostali strach. Od té

doby si na mne netroufnou, protože vědí, že jsi můj ochránce a kamarád. Ale já sám jsem ještě zatím nic zvláštního nezažil, nevím, co bych mohl vyprávět. Jsem ještě malý.“

„Jak to, že ne?“ ptal se Rolf. „A co třeba to, jak se ztratila vaše Kristýnka. Tehdy ses přece docela vyznamenal, jen to řekni.“

„To nestojí za řeč. Nešlo o žádné hrdinství.“

„Každý z nás už vyprávěl, musíš taky, ať je to cokoliv,“ řekla na to Máša.

„No tak dobře, ale není to nic moc.“

Když byla Kristýnka ještě maličká, asi tříletá, hráli jsme si spolu doma. Ostatní byli někde na zahradě. Já za chvíli potřeboval vyvenčit, a tak jsem si stoupl ke dveřím a zaškrábal na ně, jako vždycky, když potřebuji ven. Kristýnka už to znala, tak otevřela dveře a já vyběhl ven. Chvíli jsem tam pobíhal. Když mne uviděli její rodiče, mysleli si, že jsme šli ven oba a hned se začali po Kristýnce shánět.

Dane, kde je Kristýnka, ptali se mě, když ji neviděli. Ale já věděl, že ven se mnou nešla, tak jsem se vrátil ke dveřím do domu a sedl si před ně.

Kristýnka je doma? Ptali se znovu a hned také vešli dovnitř a hledali ji. Když ji doma nenašli, vyšli zase ven. Hledali, volali, ale Kristýnka nikde.

Dane, hledej Kristýnku, zaveleli mi. Já pro jistotu očichal celé zápraží, Kristýnčinu stopu jsem ale nenašel. Musí být doma, řekl jsem si. Jak to, že ji tam nenašli? A znovu jsem si stoupl přede dveře.

To je ale hloupý pes, řekl pán. Místo aby hledal, chce domů, lenoch jeden. Já přesto zůstával u dveří stát a navíc jsem na ně začal škrábat. Potom paní, celá uplakaná a zoufalá, že se Kristýnka ztratila, si všimla, že nepřestávám škrábat na dveře.

Že bychom doma špatně hledali? No, když myslíš, Dane, tak jdi hledat dovnitř! Za chvíli jsem našel Kristýnčiny bačkůrky, které měla obuty, když si se mnou hrála. Teď ležely u její postele. Papučky si přece sundává, když si chce lehnout. Pod peřinou ji však vidět nebylo. Vyskočil jsem na postel a začal čumáčkem nadzvedávat peřinu, dokud jsem nenašel její nožku. To už nade mnou stáli i její rodiče a opatrně nadzvedávali celou peřinu, pod kterou byla Kristýnka schovaná. Celí šťastní pozorovali svou spící dcerku.

Tiše, Dane, ať ji nevzbudíme, řekla paní a utírala si slzy. Pán mne hladil a řekl, že by se mi měl omluvit, protože mi křivdil, když řekl, že jsem lenoch a hloupý pes.

„Docela hezky jsme si popovídali. Doufám, že v tom budeme pokračovat příště,“ řekl Filípek. „Teď ale musím domů, podívat se, jak to vypadá s dědečkem.“

14.

Sotva to dořekl, uviděl, jak dědeček oblečený a upravený stojí s taškou u dveří a volá na něj:

„Tak jdeš se mnou nebo ne? Nějak jsi zlenořil, co jsem polehával. Musíme nakoupit, protože nám došly skoro všechny zásoby.“

Vmžiku stál Filípek vedle něj a za chvíli si oba vykračovali k obchodu. Před obchodem počkal Filípek, než dědeček nakoupí. Pozoroval přitom, co se kolem něj děje, a přemýšlel, o čem bude příště svým novým přátelům na náměstíčku vyprávět.

„Kdybych je tak mohl vzít sem k nám, ti by koukali, jaké máme dnes vymoženosti! Ale dost možná, že by se i trochu báli, kdyby uviděli ta velká auta a slyšeli ten hluk. Tak nevím.“

„Doufám, že mně ta procházka do obchodu neublížila,“ prohlásil dědeček, když došli domů a pochutnávali si na svačince. „Jestli se nebudu cítit hůř než teď, mohli bychom jít zítra konečně do lesa.“

„Sláva,“ pomyslel si Filípek, „jak tak koukám, dědečkovi chutná, to už jistě bude zdrav. Musím to dát vědět svým kamarádům na náměstíčku.“

Ale ať mhouřil oči, jak chtěl, a díval se upřeně na kterékoliv místo na koberečku, na náměstíčko se už nedostal.

„Že by se mi to všechno jenom zdálo?“ Najednou mu bylo líto, že by už nikdy neměl uvidět své přátele. Když však pozoroval dědečka, jak si po jídle prohlíží pušku a dalekohled a chystá věci na zítřejší procházku do lesa, smutek byl pryč. Vždyť to přece chtěl, aby se dědeček uzdravil a mohli být zase spolu. A kdo ví, možná, že se mu přece jen někdy podaří znovu navštívit své přátele z náměstíčka.

Moravskoslezský kraj

Krajský úřad

28. října 117, 702 18 Ostrava

e-mail: posta@misk.cz

www.misk.cz

Autorka textů: Stanislava Bártová

Ilustrace: Viktorie Křížková, Anetka Kolovratová, Veronika Výtisková, Filip Koska, Miriam Vašková, Ladislav Kubica, Madla Skibová, Jonáš Bayer, Sebastian Reeves, Hana Šebková, Karin Glacová, Lucie Gawlasová, Šárka Gawlasová, Nela Chlebičková, Nikol Chalupová, Magdaléna Havlíčková, Markéta Kuncová

Realizace a design: Boris Holub

ISBN 978-80-7576-018-0

Moravskoslezský kraj

Krajský úřad

28. října 117, 702 18 Ostrava

e-mail: posta@msk.cz

www.msk.cz

ISBN 978-80-7576-018-0